

از لحظه لحظه زندگی ام لذت بردم

به یاد دارم پدرم می گفت تو کار موسیقی مدرن انجام می دهی و در ایران کسی علاقه مند به این کار نیست که به نظر من تصور اشتباهی بود و من ثابت کردم موسیقی مدرن علاقه مندان بسیاری دارد به شرط آنکه امکان ارائه آن فراهم شود.

و بعد آن نادر مشایخی سال های بسیار به دنبال موسیقی مدرن بود و در این باره تلاش های بسیاری کرد چرا که براین نظر است اگر امکانات مهیا باشد جامعه پذیرش چنین موسیقی هایی را دارد و آنهایی که می گویند این موسیقی گنجایش ندارد حتی از دوران «بارتوک» یا «مالر» یا فراتر نگذاشته اند و چون به صورت آکادمیک آموخته اند نخواسته اند خود را با صدا مشغول کنند و زیبایی آن را درک کنند. این درحالی است که موسیقی یک ابزار فرهنگی است با آن می توان جنبه های مختلفی از گذشت زمان را ارائه داد.

مشایخی علاوه بر آموختن ساز پیانو، رهبری ارکستر را هم اینگونه تجربه کرده است و از خاطرات آن روزها می گوید: «نخستین بار که در کلاس رهبری ارکستر شرکت کردم استادم متعجب به من نگاه کرد و گفت رهبری را پیش تر از کجا آموخته ای! گفتم از هیچ کس و تنها با دیدن کنسرت های می توانم اینقدر با علاقه و عشق رهبری کنم. من تمام کنسرت های موسیقی کلاسیک را که در تالار رودکی برگزار می شد رفته بودم. آنقدر علاقه داشتم که اگر آن برنامه چهار اجرا داشت بازهم همه آن برنامه ها را می رفتم.

آن زمان در طبقه هم تهم تالار رستوران بسیار شیکي بود که اغلب برای صرف قهوه به آنجا می رفتم و این رفت و آمدها ادامه داشت تا آنکه با یکی از گارسون های آنجا آشنا شدم و به من گفت برایم بلیت نیم بها تهیه می کند بسیار خوشحال بودم.

آن روزها هر سه هفته یک اجرای کنسرت بود و اغلب رهبران شناخته شده و با تجربه ای چون فرهاد مشکات و... به اجرای کنسرت می پرداختند و در کنار آن اپراها و باله هم برگزار می شد. البته عمه ها و عموهایم نیز بسیار علاقه مند به آثار موسیقی کلاسیک بودند و بعدها من را با صفحه فروشی بتهوون آشنا کردند. مدیریت آن صفحه فروشی را عباس چمن آرا برعهده داشت که به عباس بتهوون مشهور بود. آنجا دیگر باتوق من شده بود و هر دو روز یک بار به آنجا سر می زدم. آن زمان از دبیرستان خوارزمی که در خیابان انقلاب مقابل دانشگاه تهران بود تا آن صفحه فروشی این مسیر را طی می کردم.

۴ قرون پول رفت و آدمم بود دو زار بلیت رفت و دوزار بلیت برگشت اما بعضی اوقات پیاده می رفتم تا همان یک مقدار پول را برای خودم جمع آوری کنم و عذا هم نمی خوردم و پول هایم را جمع می کردم تا به ۵۰ تومان می رسید و یک صفحه می خریدم. در طبقه اول بتهوون آثار موسیقی کلاسیک به فروش می رسید. یک روز عباس بتهوون به من گفت یک صفحه هم بخر آمده شاهکاره باید حتما گوش کنی. درحال شنیدن بودم متوجه شدم صدای کر می آید که به نظرم فالش بود، صفحه را برداشت و موسیقی قطع شد اما همچنان صدای کر ادامه داشت و بعد دیدم مردم در خیابان درحال شعار دادن هستند، اولین تظاهرات ضد شاهنشاهی بود اگر اشتباه نکنم سال ۵۶ بود و برپایی چهلیم شهبانی قم در شهرهای مختلف ایران. باور نمی کردم و گفتم مگر از این مردم برمی آید! از درمغازه که بیرون آمدم پایم به باتوم شکسته ای برخورد کرد و آن زمان متوجه شدم آری انقلاب شده است...

از آن روزها سال های بسیاری گذشته و نادر مشایخی در سن ۶۱ سالگی از رو می کند هر کسی بر اساس توانایی اش سر جای خود کار کند. می گوید من مانند کرم خاکی هستم عضلات بدن کرم به گونه ای است که تنها می تواند رو به جلو حرکت کند و احتیاجی به امید ندارد تنها همان مسیر را ادامه می دهد... من نیز از هر روز زندگی ام لذت برده ام و خوشبختیم و می گویم به دنبال خواسته ای نباشیم که امیدی به دست یافتن آن نیست.

ادامه از صفحه ۱۳

بیش از سه دهه از برگزاری جشنواره موسیقی فجر می گذرد، این نگاه شما طی این سال ها جشنواره موسیقی فجر چه فراز و نشیب هایی داشته است؟

فرهت: با گذشت سی و چهار سال از برگزاری جشنواره موسیقی فجر، همواره این جشنواره تلاش کرده انواع موسیقی ها چون پاپ، کلاسیک غربی، ایرانی و دیگر ژانرهای مختلف را به بهترین شکل به مخاطبان ارائه دهد، حال ممکن است طی این سال ها یک ژانر از موسیقی کمتر یا بیشتر شنیده و اجرا شده باشد. اما درمورد پیشرفت یا تحولات جشنواره موسیقی فجر باید بگویم برگزار کنندگان این جشنواره بزرگ تا به امروز سعی براین داشته اند قدمی به عقب برندارند و به نظر من این مسیر را بدرستی پیموه اند. همچنین از تجربه حضور در بخش های مختلف جشنواره این استنباط را دارم که جشنواره موسیقی فجر در دهه نخست فعالیتش، تلاش کرده ژانرهای مختلف موسیقی را به مردم معرفی کند چرا که در آن برهه زمانی موسیقی زیر ذره بین نگاه های مختلف بود و مانع از فعالیت آن بودند، اما به مرور زمان موسیقی بیشتر مورد توجه قرار گرفت و پیشرفت های چشمگیری هم دیده شد. یکی از دلایل این موفقیت، جوانان ایرانی بودند که به لحاظ تکنیکی قوی تر ظاهر شدند و آهنگسازی در ایران مرسوم و حتی علمی تر شد بنابراین پیشرفت های تکنیکی و هنری در روند رو به جلوی جشنواره بسیار اهمیت داشت. همچنین دعوت از هنرمندان بین المللی از یک سو و از سوی دیگر آمادگی هنرمندان داخلی برای حضور و شرکت دراین جشنواره موجب شد جشنواره موسیقی فجر رونق بهتری داشته باشد. بنابراین به باور من طی این سال ها هیچ سرفرتی در جشنواره موسیقی فجرجوود نداشته است.

کدام بخش ها پیشرفت چشمگیری داشته است؟
فرهت: علاقه من موسیقی کلاسیک و آثار آهنگسازان ایرانی است و به نظر من دراین بخش شاهد پیشرفت های خوبی بوده ایم، بخصوص که تم سال گذشته جشنواره هم بر مبنای اجرای آثار آهنگسازان ایرانی بود و امسال نیز براین نظر بودیم که تم جشنواره اجرای تصانیف ایرانی چون آثار شیدا و عارف قزوینی و آثار دیگر آهنگسازان ایرانی باشد که متأسفانه انتظار برآورده نشد و از این موضوع صرف نظر کردم و امیدوارم در سال های آینده به آثار آهنگسازان ایرانی در جشنواره های موسیقی فجر بیشتر و بهتر توجه شود.

الهیاری: اساساً برگزاری هر جشنواره نشان از انجام یک کار نامدین است اما مهم ترین خاصیت جشنواره ها شبکه سازی است، بدین معنا که طی ۶ یا ۷ روز هنرمندان مختلف با گونه های موسیقی متفاوت از داخل یا خارج از کشور گرد هم می آیند و آثار و اجراهای خود را به بهترین شکل ارائه می کنند، هنرمندانی که کمتر یا هیچ گاه فرصت تعامل با یکدیگر را نداشتند و شاید، تنها با نام و آثار هم آشنا بودند. در واقع این افراد علاوه بر آشنایی و بهرهمندی از آخرین اجراها و برنامه های یکدیگر، از نقاط قوت و ضعف هم نیز آگاه می شوند و به اصلاح می پردازند و تلاش می کنند این تعامل د دوستی تداوم یابد و در طول سال و در کنار هم کارهای بیشتری انجام بدهند و این نکته بسیار مهمی برای جشنواره خواهد بود. نکته دیگر این است که تلاقی حضور تعدادی هنرمند داخلی و خارجی عملاً فرصتی برای شکل گیری و بها دادن به موضوع دیپلماسی موسیقی است، در واقع جشنواره موسیقی فجر می تواند صدای موسیقی ایران را درهر ژانری به گوش دنیا برساند چرا که حضور هنرمندان خارجی توجه رسانه ها را به خود جلب خواهد کرد و دیگر اینکه سفیر موسیقی، سفیر صلح و دوستی هستند و پیام هنر ایران را به مملکت خودشان خواهند برد. لازم به ذکر است تقویت دیپلماسی موسیقی و هنر از زیرشاخه های دیپلماسی کشور محسوب می شود خصوصاً در شرایط امروز این اتفاق می تواند راهگشای مهمی در فضای فرهنگ و

سی و چهار سال از برگزاری جشنواره موسیقی فجر می گذرد، جشنواره ای که مزین به نام پیروزی انقلاب اسلامی و آغاز به کار آن سال ۱۳۶۴ است اما در همان روزها و روزگار با وجود ممنوعیت و محدودیت های بسیار موسیقی، این جشنواره با عنوان «جشنواره سرود و آهنگ های انقلابی» فعالیت های خود را از سر گرفت و بالطبع آثاری هم که تولید و ارائه شد با مضمون و حال و هوای آن دوره بود، اما آرام آرام و جسسته گریخته، نهال تازه رویدده انقلاب تومند شد و محمل و عرصه ای را برای هنرمندان ژانرهای مختلف موسیقی چون سنتی، کلاسیک، پاپ، بانوان، بین الملل و... فراهم کرد و بعدها بخش های دیگری چون کودک و نوجوان، تلفیقی، نسلی دیگر و... نیز افزوده شدند. اما با مرور کارنامه جشنواره موسیقی فجر خواهید دید، جشنواره ای که در دهه های هفتاد و اوایل هشتاد پربار تر بود، با آنچه که امروز شاهد آن هستیم تفاوت های بسیاری پیدا کرد و تقریباً می توان گفت کیفیت از تمامی بخش های آن کاسته شد، نه از حضور هنرمندان بنام و پیشکسوت موسیقی در جشنواره خبری است و دیگر اینکه ایجاد فضاهای سیاسی موجب شد در بخش موسیقی بین الملل هم حضور پررنگی نداشته باشیم، در بخش موسیقی پاپ هم که تازه نفس ها هر آنچه را علاقه مند باشند می خوانند و روی صحنه می برند اما با وجود این هنوز هم جای امیدواری است چرا که جشنواره موسیقی فجر با تمام کم و کاستی های خود توانسته بستری را برای حضور گروه های جوان موسیقی که تا به امروز فرصتی برای ارائه هنر خود نداشته فراهم کند و نکته مهمتر اینکه با وجود حساسیت های بالا بر هنر مهجور و مظلوم موسیقی هر آنچه صدای ساز و آواز شنیده شود باز هم کم است. اما جشنواره امسال، حال و هوای دیگری دارد، افزوده شدن بخش جایزه ترانه که قطعاً خانه تکانی اساسی در بخش موسیقی پاپ خواهد بود و همچنین جایزه رسانه و موسیقی که می تواند مایه دلگرمی فضای رسانه ها باشد سبب شده امسال شاهد برنامه های اندک متفاوتی باشیم. نکته دیگر تدوین آیین نامه جشنواره موسیقی فجر است که جشنواره پیش رو برای دومین سال تابع ضوابط و قوانین شده است، هر چند مسئولان برگزار کننده براین نظرند آیین نامه نیازمند اصلاحات و بازنگری هایی است. محمد الهیاری فومنی رئیس دفتر موسیقی وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی و رئیس سی و پنجمین جشنواره موسیقی فجر، شاهین فرهت آهنگساز و دبیر جشنواره و رضا مهدوی عضو هیات انتخاب این دوره از جشنواره در میزگردی به فراز و فرودهای جشنواره موسیقی فجر و هدف از آن و نیز اصلاح و بازنگری آیین نامه جشنواره پرداخته اند که در ادامه می خوانید:

دیگر اینکه ممکن است هر دوره از جشنواره نقاط قوت و ضعفی داشته باشد اما باید معدل کلی را در نظر گرفت و به صورت نقطه ای امتیاز نداد، به همین سبب ایده های مسئولان گذشته جشنواره را مبنای عقلانی در نظری می گیرم و جشنواره را در امتداد یکدیگری می دانیم تا هر جشنواره بتواند یک پله ما را به سمت هدف نزدیک تر کند.

مهدوی: آغاز به کار جشنواره موسیقی فجر به سال ۶۴ برمی گردد و با عنوان جشنواره سرود و آهنگ های انقلابی فعالیت خود را شروع کرد و تا سال ۶۸ مضامین آن مربوط به جنگ بود و ژانرهای مختلفی که ارائه می شد، معرف مفهوم و مضمون بعد از انقلاب بود. از سال ۶۸ به بعد جریان موسیقی کمی متفاوت گردید و سال ۷۰ بخش موسیقی بین الملل به جشنواره افزوده شد، ناگفته نماند تا امروز هم تعریف درستی از بخش بین الملل در جشنواره موسیقی فجر وجود نداشته و به نظر من باید این موضوع بررسی شود. آن دوره بخش بین الملل معطوف به حوزه جهان اسلام بود و هنرمندانی چون بسم الله خان از موسیقیدانان بزرگ و مشهور هند به ایران آمدند و علاوه بر آن هنرمندانی از پاکستان، افغانستان و همچنین کشورهای آزاد شده شوروی سابق چون تاجیکستان و آذربایجان نیز در جشنواره حضور داشتند، مانند کمانچه نواز برجسته جمهوری آذربایجان «هاپیل علی» که حضورشان در جشنواره بسیار مورد توجه رسانه های خارجی قرار گرفت. از سال ۷۵ به بعد شرایط جامعه تغییر کرد و گروه موسیقی بانوان هم به جشنواره اضافه شد، اتفاقی که پیش از این وجود نداشت. البته بعدها این شاخه هنری از جشنواره جدا گردید و به عنوان جشنواره «یاس» بانوان برای بانوان اجرای برنامه داشتند که سال های گذشته متوقف و از جشنواره ۳۴ حذف گردید. البته می تواند همچنان تداوم داشته باشد.

اما در مورد گروه های شرکت کننده در جشنواره باید بگویم همانطور که آقای الهیاری اشاره داشتند از سال ۶۶ تا به امروز، تلاش برگزار کنندگان جشنواره موسیقی فجر، دعوت، شرکت و حمایت از تمامی طیف های موسیقی کشورمان بوده و در این سال ها حمایت های لازم کم و بیش انجام گرفته اما عدم بودجه مناسب و کافی سبب شده عده اندکی علاقه مند به شرکت در جشنواره باشند و تعدادی دیگر عطاایش را به لقایش ببخشند و عده ای دیگر هم چون نگاه جشنواره ای ندارند، علاقه مندند اجراهای خود را طی سال به شکل دیگری برگزار کنند و آن تعداد که علاقه مند به حضور و شرکت در جشنواره اند اغلب از طیف جوانان هستند و این جشنواره را صحنه بزرگی برای معرفی خود می دانند چرا که جشنواره موسیقی فجر یک رخداد هنری بسیار مهم است و قطعاً در کنار سیاست گذاری های آتی خود

ممکن است معایب و مزایایی هم داشته باشد و البته در این باره نگاه متولیان امر از جمله کمیسیون فرهنگی مجلس و بودجه ای که برای جشنواره تعیین می شود نیز بسیار حائز اهمیت است. اما اینکه کسانی در تمامی جشنواره حضور و اجرا داشته باشند و از جشنواره به نیکی یاد کنند و سال بعد به هر دلیلی شرکت نکنند، این ها گلابه هایی است که در تمام جشنواره های دنیا شکل می گیرد و نمی توان اینگونه استنباط کرد و گفت در دنیا جشنواره ای وجود دارد که از یک روند سیستماتیک تبعیت می کند و مورد رضایت همگان است. جشنواره موسیقی فجر طی ۳۴ دوره از برگزاری اش به تازگی دارای یک شیوه نامه مشخص شده که در آن هیأت داروان، رئیس، دبیر اجرایی و دبیر علمی

فرهت:

موسیقی فجر یک جشنواره هدفمند است و هدفش ارائه موسیقی است و تغییر رؤسا و دبیران آن میدان دادن به سلیقه های مختلف است که باید وجود داشته باشد و به عقیده من این کار سبب هیجان بیشتر در جشنواره خواهد بود

تعریف شده اند و همچنین دارای شاخه های مختلفی است. به عنوان مثال سال ۷۸ پیشنهاد کردم دانشجویان نیز در جشنواره شرکت داشته باشند که مورد قبول مدیران جشنواره نبود اما به لطف استاد داوود گنجی ای گروه ما (دانشجویان دانشگاه سوره) توانست در اختتامیه جشنواره روی صحنه برود و این موضوع سبب شد از سال های بعد دانشجویان هم در جشنواره شرکت داشته باشند و این حرکت و اعتماد بیان کننده این موضوع بود که بدانیم دانشجویان آیندگان موسیقی کشور هستند. با این تفسیر به طور کلی حاصل جمع، نقاط قوت و ضعف این جشنواره طی این سال ها تبدیل شدن جشنواره موسیقی فجر به نگاه این جشنواره به شور هستند. با این تفسیر به طور کلی حاصل جمع، نقاط قوت و ضعف این جشنواره طی این سال ها تبدیل شدن جشنواره موسیقی فجر به دو شاخه اصلی بود. نخست برگزاری جشن انقلاب و دیگری خط سیری که طی این دوران ایجاد شد نشان داد چه موسیقی هایی به شرط سلامت بودن مشمول جامعه هستند تا در سال های بعد مورد حمایت و نظارت متولیان دستگاه های مختلف موسیقی کشور قرار گیرد.

آقای الهیاری اشاره داشتند جشنواره های موسیقی فجر در امتداد یکدیگر و با یک هدف برگزار شده اما آنچه از آن برآورد می شود این است که تغییر دبیران و مدیران جشنواره طی این سال ها موجب شده سلیقه های مختلف، جشنواره موسیقی فجر قائم به فرد باشد و اعمال سلیقه های مختلف، جشنواره موسیقی فجر را از مسیر اصلی خود خارج کرده است. ارزیابی شما در این باره چیست؟ آیا این جشنواره تا به امروز توانسته هدفمند باشد؟

مهدوی: انتخاب یک دبیر طی ۳۵ سال، جشنواره را به یک روند مشخص تبدیل می کند اما هر چند شونید. بنابراین این اتفاق موجب رشد و پیشرفت سال یک بار تغییراتی در انتخاب دبیر انجام بگیرد طبیعتاً آن دبیری می تواند سلاقی خود را در جشنواره مطرح نماید. به عنوان مثال سال گذشته دکتر فرهت، تم آثار آهنگسازان ایرانی را بر اساس موسیقی بین الملل و موسیقی کلاسیک عنوان و اجرا کرد و امسال نیز براین نظر بودند از تصانیف یکصد سال اخیر و دوره معاصر استفاده کند و طبیعتاً اگر سال بعد هم آقای فرهت در جشنواره حضور داشته باشد نگاه این جنبه به این حوزه خواهد داشت یا اگر فرد دیگری به عنوان دبیر انتخاب شود قطعاً بخش دیگری را به جشنواره تحمیل می کند و براین نظرند جشنواره دارای تنوع باشد. البته طرح این مسأله هیچ اشکالی ندارد و به نظر من زیبایی کار است و در همه جای دنیا هم این اتفاق رخ می دهد. به عنوان مثال اگر قرار باشد جشنواره موسیقی کلاسیک در وین برگزار شود قطعاً تنها آثار بتهوون، موتزارت یا باخ اجرا نمی شد و تنها گونه های مختلف موسیقی کلاسیک، از دوران باروک تا به امروز هم بررسی می شود.

بنابراین نگاه متفاوت به جشنواره بیانگر آن است که یک جامعه با اندیشه های آزاد وجود دارد که اجازه می دهد طی یک سال تفکرات مختلف کارشناسی شده را در حوزه هنر به منصه ظهور بگذارند.

الهیاری: من براین نظرم که این تغییرات لازم به جهت دعوت و گریزی از آن نیست. وقتی یک مسئول یا دبیر یک بخش به مدت دویا چند سال عهده دار یک مسئولیت باشد براین تصمیم است که ایده ها و افکار خود را

میزگرد «ایران» با حضور محمد الهیاری، شاهین فرهت درباره افت و خیزهای جشنواره موسیقی فجر

تغییر لازمه پیشرو

مطرح و اجرا کند و در مقابل انجام این کار نایز است تفکر و گروه جدیدی شکل بگیرد. اما بخشی دیگر از این تغییرات، مربوط به تغییر و تحولات دولتی است که از عهده ما خارج بوده و طبیعی است هر دولتی که بر سر کار آید تلاش می کند به صورت کلی سلاقی و سیاست های خود حاکم شود و طبیعتاً آن سیاست ها در انتخاب مسئولان حوزه های تخصصی جشنواره و در انتخاب دبیر و مسئولان جشنواره ها مؤثر است. اما در کنار تغییرات دولت ها، دبیران و مسئولان برگزار کننده، نهایتاً این می کند به صورت کلی شوند و گروه های موسیقی با همراهی مجموعه ای که دست اندرکاران هستند به گونه از موسیقی توجه بیشتری می کنند و در بازه زمانی دیگری با همراهی مسئولان دیگر گروه های دیگری با هنرمندان دیگر مورد توجه قرار می گیرند. بنابراین طی سی و چهار دوره این فرصت فراهم بوده تا عموم سلیقه های مختلف حوزه موسیقی در چارچوب ضوابط قانونی کشور انجام بگیرد و تا به امروز هم رشد و نمود پیدا کرده، حال ممکن است یک سال کیفیت صدا خوب نباشد یا پشتیبانی ضعیف تر عمل کند یا در یک دوره تشریفات خوبی انجام نگیرد، دستمزد ها کمتر باشد یا در یک دوره به گونه ای از موسیقی کمتر توجه شود و در دوره ای به تعدادی هنرمندان خاص و نزدیک به دبیر یا رئیس جشنواره نگاه بیشتری وجود داشته باشد، همه این اتفاقات ممکن است رخ بدهد و گریزی هم نیست اما معدل کار، فرصتی است که برای موسیقی کشور مان ایجاد می شود تا خود را عرضه کند و به ظهور بگذارد و مردم بشنوند و هنرمندان با آثار یکدیگر آشنا شوند. بنابراین این اتفاق موجب رشد و پیشرفت موسیقی ایران و طی کردن پله های ترقی است و من نیز براین نظرم جشنواره های موسیقی فجر، حرکتی رویه جلو دارند.

فرهت: جشنواره موسیقی فجر یک جشنواره هدفمند است و هدفش ارائه موسیقی است و تغییر رؤسا و دبیران آن میدان دادن به سلیقه های مختلف است که باید وجود داشته باشد و به عقیده من این کار سبب هیجان بیشتر در جشنواره خواهد بود. به عنوان مثال جشنواره موسیقی فجر در دوره های گذشته به صورت رقابتی برگزار می شد و بسیار هیجان انگیز بود، حتی رساله های آهنگسازی دانشجویان موسیقی نیز به صورت رقابتی به جشنواره وارد شدند و بعد از بررسی به فینال راه پیدا کردند و در رتبه و مقام شدند، اما ضعف آن این بود که متأسفانه فضایی برای اجرا وجود نداشت درحالی که اگر کارهای ارکسترال یا گروهی این دانشجویان عرضه می شد قطعاً هیجان انگیز تر بود.

بالبین تقاضیل آیا طی این سال ها توانسته ایم به دیپلماسی فرهنگی یا موسیقی دست یابیم؟
فرهت: به لحاظ ارائه موسیقی باید بگویم خیر، چرا که نتوانسته ایم صد درصد بهترین باشیم. موسیقی هنری است که می تواند بهتر و بهتر ارائه شود و شاید تنها به جهت دعوت و گریزی از آن نیست. بزرگ موسیقی دنیا توانسته باشیم به این دیپلماسی دست یابیم البته این خاصیت هر جشنواره ای است که در دنیا برگزار می شود. به طور مثال جشنواره رقابتی شوبین یا چایکوفسکی که برای رقابت جوانان است، بعد از پایان این برنامه همین جوانان آثارشان را در کمپانی های بزرگ دنیا منتشر و معرفی می کنند بنابراین تمام کسانی که طی این سال ها در جشنواره بهمن ماه شرکت داشته اند، موفق بوده اند.